

Overschrijding vanuit Breuil-Cervinia

MONTE CERVINO OP, DE MATTERHORN AF

In augustus 2013 gaan Evert Heintz en Michiel van der Lans de Matterhorn over. Tijdens de klim worden ze meteen met hun neus op de feiten gedrukt. Het is een fantastische berg en een geweldige speeltuin, maar ze zien ook dat één misstap grote gevolgen kan hebben. We volgen Michiel tijdens de tocht aan de Italiaanse zijde omhoog en gaan met Evert via de Zwitserse kant mee naar beneden.

Boem! Daar staat hij: de majestueuze piramide. We rijden via de slingerende weg omhoog naar Breuil-Cervinia, aan de Italiaanse zijde van de Matterhorn, die hier Monte Cervino heet. Jaren lang hoefde ik deze icoon niet zo nodig op. Ik vond het er te druk. Totdat ik bedacht dat het ook zonde is om mezelf een klim op zo'n fantastische berg te ontfemen. En zo sta ik hier nu met Evert en ons tentje, op het sportveld van Breuil-Cervinia en uitzicht op de berg.

Klaar voor vertrek

Vandaag gaan we omhoog. Op de grond ligt een bazaar aan materiaal. *Light is right*, maar waar ligt de grens tussen *too light* en *just right*? We besluiten een 40 meter touw mee te nemen, een paar cams en een set nutjes, plus een stuk of zes setjes. Aangezien we de overschrijding gaan doen, nemen we ook wat bivakmateriaal mee. Ik besluit dat ik de nacht moet kunnen doorkomen met alleen een donsack. Rest ons nog een brander en een pannetje, plus een zak eten voor drie dagen. We zijn klaar voor vertrek.

Gistermiddag zijn we al even naar de Abruzzihut gewandeld om het begin van de route te verkennen en de condities te bekijken. Vandaag gaat het met de volle rugzak wat langzamer omhoog. Bij de hut wordt Evert in zijn oranje overbroek aangemoedigd met *“Forza arancia!”*. Ons doel is de Carrelhut op 3829 meter, op het begin van de Liongraat. Hiervoor gaat het eerst gemakkelijk door rots en sneeuw omhoog tot onder de Testa del Leone, dan traverseren we horizontaal naar rechts over *“Schutt, steile Schneecouloirs und Felsbänder”*, aldus het gidsje. Als we het eerste couloir traverseren, horen we geschreeuw om de hoek. Bij het volgende couloir zien we wat er is gebeurd: iemand is uitgegleden en naar beneden gevallen. Als door een godswonder is hij naar rechts gegleden en in een hoop blokken blijven liggen. Tien meter naar links en de glijpartij was in het dal geëindigd... Geen best begin van de tocht. We zijn nog onderaan onze klim en worden weer even goed met onze neus op de feiten gedrukt. Ook al lijkt het een grote speeltuin hier, één misstap kan grote gevolgen hebben.

Reddingsactie

Een van de jongens daalt aan een touw af naar het slachtoffer; die blijkt gelukkig niet ernstig gewond te zijn. Ze komen uit Polen, maar spreken goed Engels. Zo kunnen we ze wat kalmeren terwijl we wachten op de reddingsdienst. Dan horen we de wieden van de helikopter, maar na een rondje boven ons zien we hem aan de Zermattkant weer afdalen. We bellen een tweede keer; zo moeilijk kan het toch niet zijn om ons te vinden? We staan bijna op Colle del Leone. Het wachten duurt lang en wolkenflarden nemen af en toe het zicht weg. Uiteindelijk vliegt er een uit het dal van Cervinia, draait een rondje boven ons hoofd en laat dan een reddingswerker aan een kabel naar beneden zakken. Het ronddraaien van de bladen is oorverdovend en indrukwekkend en zorgt voor de nodige emoties. Dit was niet zoals we de start van ons avontuur hadden voorgesteld! Als de gewonde jongen wordt weggevoerd, nemen we afscheid en klimmen we verder omhoog, naar Refugio Carrel.

Overvolle hut

In het Carrelbivak zijn we niet de enigen. Na een slechtweerperiode besloten meer mensen dat het vandaag een mooie dag is om omhoog te gaan. Door onze late aankomst zijn bijna alle veertig

Overnachten in Breuil-Cervinia.

bedden al bezet. Om te koken, hebben we water nodig. Gelukkig is er in de winter veel sneeuw gevallen waar we nu plezier van hebben. Evert laat me achter de hut aan een touw zakken zodat ik met een sneeuwschip een vuilniszak kan vullen. De berg sneeuw verdwijnt in een enorme pan zodat meer mensen er plezier van hebben. We koken ons prutje en kijken buiten naar de zonsondergang. Het is hier schitterend!

In de overvolle hut slapen we slecht. Overal liggen mensen, ook op de grond en buiten. Bij een gevoelstemperatuur van plus dertig graden gaat om kwart voor drie 's nachts onze wekker. Het is vroeg, maar we zijn blij als we buiten staan om te beginnen aan het volgende deel van ons avontuur.

Vliegende pickels

De route begint meteen boven de Carrelhut met het eerste vaste touw, een ketting. In de hut zag ik al een beschrijving hangen die grappig stelde dat als je nog niet wakker was bij de start van de klim, je in deze passage wel wakker wordt! En dat klopt precies. Ik worstel me het eerste overhangende stuk aan de ketting omhoog. De lichtjes voor ons zijn te ver weg om een goede richting aan te geven, maar heel af en toe komen we een (boor)haak tegen en weten we dat we goed zitten. Evert klimt een stuk voor en ik wijs hem naar rechts waar we om een pijler heen klauteren. “Weet je wel hoe diep het hier is?” vraagt hij terwijl hij de hoek om gaat. We halen mensen in en worden zelf weer ingehaald. We zijn duidelijk niet de enigen op Monte Cervino. Op sommige passages moeten we zelfs wachten tot de touwgroep voor ons erdoorheen is. Bij het sneeuwveld, de Linceulpassage genoemd, is het te ijsig om op gewone schoenen te klimmen, dus pakken we onze stijgijsers. Via een dunne staaldraad traverseren we het ijsveld omhoog en staan we even later onderaan het Tyndallseil. De polsdikke touwen hier lijken wel scheepstouwen. Halverwege het Grande Corde hoor ik een Fransman vloeken. Dan suist er iets langs me. Onder me zie ik

een pickel op de rotsen stuiten, poing, klong... Op een rotsband blijft hij liggen. Je moet hier dus niet alleen met steenslag rekening houden.

De laatste meters omhoog

De rots aan deze Italiaanse kant is van prima kwaliteit. Ruw, vast en we hebben overal zekeringsmogelijkheden. Waar we kunnen, gaan we aan een touwtransport of lopende zekering omhoog. Aangekomen op de Pic Tyndall, op 4241 meter hoogte, zien we het verdere verloop van de route. Vaste touwen in de topwand; een duidelijker routeverloop kun je niet hebben. Het weer houdt zich super, er is geen wolk aan de hemel. Fris is het wel, zeker als we aan de linkerkant van de graat in de schaduw klimmen. Mijn donsjack geeft me hier comfort.

Met nog maar 200 hoogtemeters te gaan, zijn we zeker dat we de top gaan halen. Ik geniet met volle teugen, zuig de ijzige lucht met een glimlach licht hijgend naar binnen. Wat is dit fantastisch zeg! Over de laatste vaste touwen trekken we ons een weg omhoog. Tja, erg elegant is het niet, maar op dit moment kan me dat niet zo veel schelen. Alle beroemde passages uit het gidsje komen voorbij. Evert klimt de *Echelle Jordan* omhoog, een ladder die door een zekere meneer Jordan uit Engeland op eigen kosten is aangebracht om de overhang te beklimmen. Nog een vast touw en dan via gemakkelijker rots- en sneeuwterrein naar de laatste meters. Wat een berg, wat een tocht, wat een avontuur.

In de afdaling

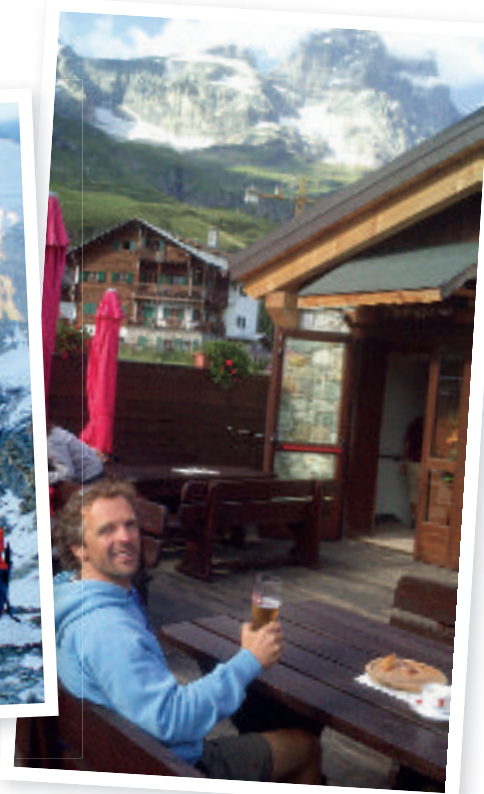
We staan op de top van Matterhorn! Wat een prestatie en wat een uitzonderlijk wijds uitzicht. We zitten bij het kruis van de Italiaanse top en kijken anderhalve kilometer recht naar beneden. 'Luchtig', zoals we dat noemen in de bergsport. We houden een half uurtje pauze en maken ons op voor de tweede helft van ons avontuur, de afdaling via de Zwitserse kant, de Hörnligraat.

De afdaling richting Hörnlihut.

Evert op weg naar de top.

Onze welverdiende beloning. Enjoy the moment!

Het eerste deel van de afdaling bestaat voornamelijk uit sneeuw en ijs en een gemiddelde van zo'n vijftig graden. Met een pickel in onze berghand gaan we rustig naar beneden. Michiel besluit om sommige stukken te abseilen, omdat hij zich daar prettiger bij voelt. Het is inderdaad een immense diepte waar je inkijkt als je hier afdaalt. Op dit bovenste deel van de Hörnligraat zitten elke twintig meter ankerpunten in de rotsen, dus dat komt de abseil-snelheid ten goede. Ons meegebrachte 40 meter touw komt precies goed uit.

De Solvayhut

Via rotsterrein komen we bij de Solvayhut aan op 4003 meter hoogte. Nieuwsgierig nemen we er een kijkje. Het is een bivak voor maximaal tien personen en het ruikt er flink naar urine. Voor je plezier blijf je hier niet slapen.

Tijdens onze afdaling door de rotsen klimmen we zo veel mogelijk af en houden we goed links aan, in de buurt van de graat. We moeten nog goed zoeken om de veiligste route te kiezen. Te veel naar rechts aanhouden, betekent verzanden in losliggende stenen en puin. Onderweg komen we drie jonge Engelsen tegen die voor het eerst in de Alpen klimmen. Ze kozen de Matterhorn omdat ze het een mooie berg vonden, maar gaandeweg komen ze erachter dat het toch wel een hele serieuze berg is en hebben ze besloten om onder de Solvayhut weer af te dalen. Een heel verstandige keuze van deze klimmers met nauwelijks alpiene ervaring.

Weer aan de voet van de Matterhorn!

Inmiddels tikken de uren gestaag verder. We zijn al dertien uur letterlijk in touw. We zien de Hörnlihut liggen op 3260 meter hoogte, maar hij blijkt verder weg dan we dachten. Het laatste deel van onze afdaling over de graat is het weer even zoeken en daardoor vorderen we maar langzaam. Bovendien voelen we de vermoeidheid en realiseren we ons hoe belangrijk het is om alert te blijven zodat we de juiste keuzes maken en veilig afdalen.

Uiteindelijk staan we om half negen 's avonds, na zeventien uur onderweg te zijn geweest, aan de voet van de Matterhorn met een indrukwekkende overschrijding in onze benen. Wat een ervaring. Het voelt alsof de berg ons toestond om hem te beklimmen. Dank u wel Matterhorn. ▲